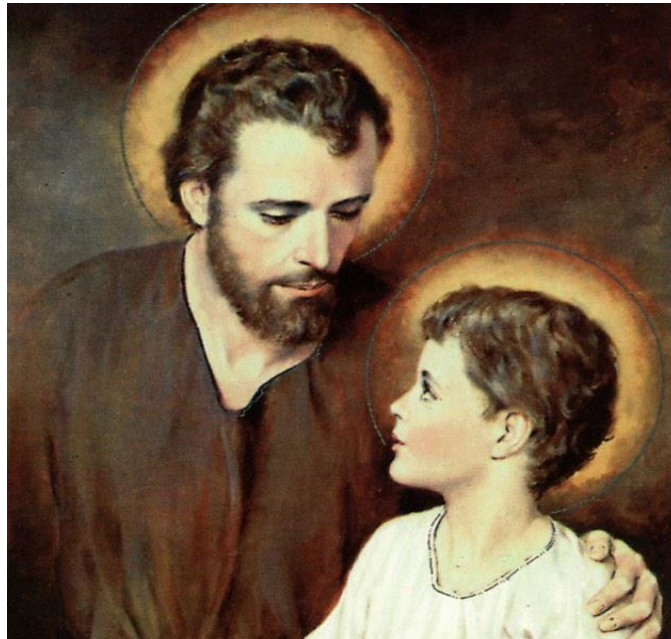

SANT JOSEP: un amor sempre present (4)

Al principi hi havia la Paraula i la Paraula era Déu (Jo 1, 1). Romania silenciosa en el sí del Pare, en el silenci amorós, en el secret amagat abans de tots els segles. El silenci del Déu creador esdevé Paraula que ens interpel·la a cadascú en la persona del Fill, ja que la Paraula es va fer carn (1, 18). Per la seva unió substancial amb el Verb, el Pare estava sempre present en la persona de Jesús. Ell va créixer amb la consciència que era Fill de Déu.

El silenci del Pare fou trencat en el baptisme de Jesús, al Jordà, i en la seva transfiguració, a la muntanya alta. En les dues ocasions va escoltar la mateixa paraula que confirmava la seva missió: *Tu ets el meu Fill, el predilecte, en qui m'he complagut*. En el Nou Testament són les úniques paraules de Déu Pare envers el Fill. Fora d'aquestes no hi ha cap paraula audible del Pare. En la vida de Jesús el silenci de Déu no indica una absència, ans al contrari, era dins d'aquesta presència del Pare que ell vivia.

El silenci de sant Josep i la seva presència propera, quan es desvetllava a la consciència d'infant, de noi, d'adult, era signe i evocació de l'amor del Pare. Josep, per dir-ho així, era per ell l'ombra del Pare del cel. A través d'ell aprenia a invocar el Pare del cel, el veritable «Abbà». La paternitat legal de sant Josep, no per això menys paternitat ni menys amorosa, recordava a

Jesús la paternitat divina i el desvetllava a la seva consciència de ser el Fill únic. La presència amorosa, atenta, delicada i discreta de sant Josep a la casa de Natzaret era per Jesús una constant evocació de la presència del Pare del cel.

Sant Josep, a la casa de Natzaret, sempre hi era, com sempre estava dins del cor de Jesús el Pare del cel. Aquesta és la quarta lliçó: aprendre que la nostra vida està envoltada del silenci de Déu, un silenci amorós, com una oda infinita d'amor que sempre ressona en el cor. Un silenci que és una presència. Em fa recordar les *Confessions* de sant Agusí en les quals explica que havia cercat Déu a fora, quan exultant afirma que el portava dins. Només cal entrar dins del propi cor per descobrir la presència del Déu vivent i sentir les aigües remorejants que dins nostre ens diuen: «Vine cap al Pare». Els desigs del món secular fan perdre el sentit del transcendent; el món gairebé ha atrofiat que estem fets per a Déu (l'Amor més gran) i que el *nostre cor no reposa fins a trobar-Lo*.

Poema de Mn. Pere Ribot

Fidel a l'ombra i al silenci
vius de la fe i de l'obrador,

últim rebroll de l'arbre de David
i pare verge del Noi de la Mare a tota prova.

Camines pel misteri, et deixes fer,
ulls i mans a la feina, però el cor
al ritme de Déu i del somni.
Et poses a les seves mans i Ell posa
en les teves el seu Fill.

Que vegi jo amb els teus ulls,
amb el caliu del teu amor,
la pau de ser pobre i respiri,
malgrat l'aire breu del meu cant,
fidel a l'ombra i al silenci.